

- สาระ:** : ลูกๆ ที่แสนหวาน ขณะนี้ลูกต้องซึมซับความบริสุทธิ์ที่ไร้ขีดจำกัด การซึมซับความบริสุทธิ์ที่ไร้ขีดจำกัด หมายถึง การไม่จดจำใครนอกจากพ่อผู้เดียว
- คำถาม:** : อะไรคือความแตกต่างระหว่างสภาพของลูกในขณะที่ลูกกำลังทำความเพียรพยายามที่จะประกาศสิทธิในมรดกของลูกจากพ่อ และสภาพของลูกหลังจากที่ลูกได้มาซึ่งสิ่งนั้นแล้ว?
- คำตอบ:** : เมื่อประกาศสิทธิในมรดกของลูกจากพ่อ ลูกทำความเพียรพยายามที่จะสละทิ้งความสัมพันธ์ทางร่างทั้งหมดและจดจำระลึกถึงพ่อผู้เดียวเท่านั้น เมื่อลูกได้รับมรดกของลูกแล้วลูกก็ลืมพ่อ ขณะนี้ลูกต้องประกาศสิทธิในมรดกของลูก ดังนั้นเลิกสร้างความสัมพันธ์ใหม่ใดๆ มิฉะนั้นลูกจะพบว่าเป็นการยากที่จะลืมพวกเขา ขณะนี้จดจำพ่อผู้เดียวและลืมทุกคนและสิ่งอื่นๆ และลูกจะได้รับมรดกของลูก
- เพลง:** : เวลาที่กำลังผ่านไป...

โอม ซานติ พ่ออธิบายแก่ลูกทางจิตที่สดแสนหวาน มีเพียงลูกบราห์มินเท่านั้นที่รู้ว่าใครเรียกว่ามีความรู้ (ญาณิ) และใครที่เรียกว่าไม่รู้ (อญาณิ) ความรู้คือการศึกษานี้ที่ลูกมาเพื่อที่จะเข้าใจว่าเราแต่ละคนคือดวงวิญญาณ และท่านคือพ่อสูงสุด ดวงวิญญาณสูงสุด เมื่อลูกมาที่มฤบันจากสถานที่ต่างๆ ของลูก ก่อนอื่นลูกต้องพิจารณาว่าตนเองเป็นดวงวิญญาณอย่างแน่นอน “เรากำลังไปหาพ่อของเรา” ชีพบาบาถูกเรียกว่า บาบา ชีพบาบาอยู่ในร่างของประชาบิดา บราห์มา ท่านคือบาบาของลูกเช่นกัน เมื่อลูกออกจากบ้านของลูก (เพื่อมาที่นี่) ลูกเข้าใจว่าลูกกำลังจะไปหาบัปตาดา ตัวอักษรที่ลูกเขียนแม่กระทั่งพูดว่า “บัปตาดา” – ชีพบาบาและบราห์มาดาดา เราจะไปหาบาบา บาบามาเพื่อที่จะพบเราทุกวงจร บาบากำลังให้มรดกที่ไร้ขีดจำกัดแก่เราด้วยการทำให้เราบริสุทธิ์ในวิธีที่ไร้ขีดจำกัด ความบริสุทธิ์สามารถที่จะมีขีดจำกัดหรือไร้ขีดจำกัดได้ ลูกทำความเพียรพยายามที่จะกลับมาบริสุทธิ์และสะอาดประจักษ์ในทางที่ไร้ขีดจำกัด ทุกคนตามลำดับกันไป การมีความบริสุทธิ์ที่ไร้ขีดจำกัดหมายถึงลูกไม่จดจำใครนอกจากพ่อที่ไม่มีขีดจำกัด บาบานั้นอ่อนหวานมาก พระเจ้าเป็นผู้ที่สูงที่สุดเหนือสิ่งใด ท่านเป็นพ่อที่ไร้ขีดจำกัด ท่านเป็นพ่อของทุกดวงวิญญาณ มีเพียงลูกๆ เท่านั้นที่ได้ตระหนักรู้จักท่าน พ่อที่ไร้ขีดจำกัดมาในบาร์ดเสมอ ท่านมาและดลใจลูกให้มีการสละทิ้งที่ไร้ขีดจำกัด การสละทิ้งเป็นสิ่งหลัก เรียกว่า การวางเฉยด้วยเช่นกัน พ่อดลใจลูกให้มีการวางเฉยกับทั้งโลกเก่าที่สกปรกนี้ ท่านพูดว่า: ลูกๆ จงขจัดโยคะสติปัญญาของลูกออกจากโลกนี้ โลกนี้เรียกว่านรก ดินแดนแห่งความทุกข์ ผู้คนเองก็ยังพูดสิ่งนี้เช่นกัน เมื่อมีใครบางคนตาย พวกเขาพูดว่า “ผู้นั้นผู้นี้ได้กลายเป็นชาวสวรรค์” ดังนั้น นั่นหมายความว่าบุคคลนั้นต้องเคยอยู่ในนรก ขณะนี้ลูกเข้าใจแล้วว่าสิ่งที่พวกเขาพูดนั้นผิด พ่อบอกลูกในสิ่งที่ลูกต้องเพื่อที่จะทำให้ลูกกลายเป็นชาวสวรรค์ ขณะนี้เท่านั้นที่ลูกต้องทำความเพียรพยายามนี้ ไม่มีใครนอกจากพ่อสามารถดลใจให้ลูกเพียรพยายามที่จะกลายเป็นชาวสวรรค์ได้ ขณะนี้ลูกกำลังทำความเพียรพยายามที่จะกลายเป็นชาวสวรรค์เป็นเวลา 21 ชาติเกิด พ่อคือผู้ที่กำลังทำให้ลูกกลายเป็นเช่นนั้น ท่านถูกเรียกว่าพระเจ้าแห่งสวรรค์ผู้เป็นพ่อ ท่านมาด้วยตนเองและพูดว่า: ลูกๆ ก่อนอื่นพ่อจะพาลูกกลับไปยังอาณาจักรแห่งความสงบ ท่านคือผู้เป็นนาย ลูกจะไปยังดินแดนแห่งความสงบและแล้วก็ไปยังดินแดนแห่งความสุขเพื่อเล่นบทบาทของลูก เมื่อเราไปยังดินแดนแห่งความสงบ ผู้ที่เป็นของศาสนาอื่นทั้งหมดก็ไปยังดินแดนแห่งความสงบด้วยเช่นกัน เกือบวงจรของละครทั้งหมดไว้ในสติปัญญาของลูก เราทุกคนจะไปยังดินแดนแห่งความสงบ แล้วเราก็จะลงมาที่นี่ก่อน และประกาศสิทธิในมรดกของลูกจากพ่อแน่นอนลูกต้องจดจำผู้เดียวผู้ที่ลูกได้รับมรดกของลูก ลูกๆ รู้ว่าเมื่อลูกได้รับมรดกของลูก ลูกก็ลืมพ่อผู้นั้น ลูกได้รับมรดกของลูกง่ายดายมาก พ่อบอกลูกต่อหน้าว่า: ลูกๆ ที่แสนหวาน จงลืมความสัมพันธ์ทางร่างทั้งหมดของลูก ห้ามสร้างความสัมพันธ์ใหม่ใดเวลานี้ ถ้าลูกสร้างความสัมพันธ์ใหม่ ลูกจะต้องลืมบุคคลนั้น ตัวอย่างเช่น ถ้าลูกชายหรือลูกสาวเกิดมา สิ่งนั้นจะเป็นความยากลำบากเช่นกัน นั่นจะเป็นการจดจำระลึกถึงเป็นพิเศษ (ของผู้มีชีวิตอื่นๆ) พ่อพูดว่า: ลืมทุกคนอื่นและจดจำผู้เดียวเท่านั้น ท่านผู้เดียวคือ แม่ พ่อ ครู และกูรูของเรา ฯลฯ ท่านคือทุกสิ่งของเรา เราทั้งหมดคือพี่น้องหญิงชาย ลูกๆ ของพ่อผู้เดียว เราไม่มีความสัมพันธ์ของลูกป้าหน้าอา ฯลฯ นี่คือเวลาเดียวเท่านั้นที่เรามีความสัมพันธ์ของพี่น้องหญิงชายเท่านั้น ลูกคือลูกๆ ของบราห์มาและลูกๆ ของชีพบาบาด้วยเช่นกัน ดังนั้นลูกก็ยังเป็นหลานชายและหลานสาวด้วยเช่นกัน ลูกสามารถเก็บสิ่งนี้ไว้อย่างมั่นคงมากในสติปัญญาของลูกตามลำดับกันไปตามความเพียรพยายามที่ลูกทำ ลูกๆ กลายเป็นผู้ดวงกมลจักรแห่งการตระหนักรู้ในตนเอง ขณะที่เดินและเคลื่อนไหวไปมา ขณะนี้ลูกคือประกาศการที่มีชีวิต ลูกมีดินแดนแห่งการหลุดพ้นในดวงตาข้างหนึ่ง และดินแดนแห่งการหลุดพ้นในชีวิตในดวงตาอีกข้างหนึ่ง

ประชากรเหล่านั้นไม่มีชีวิตขณะที่ลูกมีชีวิต ลูกได้รับตาของความรู้ ลูกได้กลับมารู้แจ้งในความรู้และแสดงหนทางนี้แก่ทุกคน พ่อกำลังสอนลูก ลูกรู้ว่าโลกนี้คือดินแดนแห่งความทุกข์ ขณะนี้เราอยู่ในยุคบรรจบพบกัน ที่เหลือของโลกอยู่ในยุคเหล็ก พ่อตั้งอยู่ที่นั่นกับลูกๆ ของท่านในยุคบรรจบพบกัน และพูดคุยกับพวกเขา ลูกของท่านเท่านั้นที่มาที่นี่ ลูกบางคนเขียนว่า: บาบ่า ฉันควรจะนำคนนั้นคนนั้นมาหาท่านได้ไหม? เขาเป็นคนดีและจะเก็บเกี่ยวคุณธรรม บางทีลูกศรอาจจะยิงถูกเขา แล้วบาบาก็รู้สึกเมตตาและคิดว่าบางทีดวงวิญญาณนั้นอาจได้รับคุณประโยชน์ ลูกๆ รู้ว่านี่คือยุคบรรจบพบกันที่เป็นสิริมงคลที่สุด ขณะนี้เท่านั้นที่ลูกกลายเป็นมนุษย์ที่สูงส่งที่สุด ในยุคเหล็กมนุษย์ทุกคนตกต่ำ พวกเขาทั้งหมดก้มศีรษะให้แก่รูปปั้นบูชาของมนุษย์ที่สูงส่งลัทธิและนารายณ์ ในยุคทองไม่มีใครก้มศีรษะให้แก่ใคร ทุกสิ่งทุกอย่างที่นี่ไม่ได้คงอยู่ที่นั่น พ่อยังอธิบายด้วยว่า: ถ้าลูกคงอยู่ในการจดจำระลึกถึงบาบ่าเป็นอย่างดีและทำงานรับใช้เช่นกัน ลูกจะมีนิมิตอยู่เรื่อยๆ ในขณะที่ลูกก้าวหน้ไป ลูกไม่ได้กราบไหว้บูชาใคร พ่อเท่านั้นที่สอนลูก เพียงแค่ตั้งอยู่ที่บ้านลูกก็สามารถได้รับนิมิต หลายคนได้นิมิตของบราห์มา พวกเขาไม่ต้องใช้ความพยายามที่จะมีนิมิตของท่าน พ่อที่ไร้ขีดจำกัดให้นิมิตผ่านผู้ี้ในหนทางของความเลื่อมใสศรัทธา พวกเขามีนิมิตของใครก็ตามที่พวกเขามีความรู้สึกรักและเลื่อมใสศรัทธา ขณะนี้ความรู้สึกรักและเลื่อมใสศรัทธาของลูกเป็นไปกับพ่อที่สูงส่งเหนือสิ่งใด พ่อยังคงให้นิมิตต่อไปโดยที่ลูกไม่ต้องทำความเพียรพยายาม ในวันแรกๆ หลายคนจะเข้ามาเช่นนั้น พวกเขาทั้งหมดจะนั่งด้วยกันและเข้ามา พวกเขาไม่ได้ทำความเลื่อมใสศรัทธาใดๆ ลูกๆ กราบไหว้บูชาหรือไม่? พวกเขาได้คิดค้นเกม “ไปสวรรค์กันเถอะ!” พวกเขาจะมองกันและเข้ามา สิ่งใดก็ตามที่เกิดขึ้นในอดีตจะซ้ำรอย ลูกรู้ว่าเราเคยเป็นของศาสนานี้ นี่คือศาสนาแรกและศาสนาเดียวเท่านั้นของยุคทอง มันให้ความสุขอย่างมาก จากนั้นองศาที่ค่อยๆ ลดลง ลูกจะไม่ได้รับความสุขแบบเดียวกันในบ้านเก่าเหมือนอย่างที่คุณจะได้รับบ้านใหม่ หลังจากผ่านไปช่วงระยะเวลาหนึ่งความมั่งคั่งมั่งคั่งมั่งคั่งนั้นก็ลดน้อยลง มีความแตกต่างมากมายระหว่างสวรรค์และนรก ดูที่นรกและมองไปที่สวรรค์ ลูกคงอยู่ในความสุข ลูกรู้ด้วยเช่นกันว่าการจดจำระลึกถึงพ่อของลูกต้องมั่นคงมาก เมื่อใดก็ตามที่ลูกลืมว่าลูกคือดวงวิญญาณ ลูกก็กลับมามีสำนึกที่เป็นร่าง แม้กระทั่งในขณะที่ลูกนั่งอยู่ที่นั่น พยายามมีศรัทธาว่าลูกคือดวงวิญญาณ แล้วลูกจะสามารถจดจำพ่อได้ เป็นกฎที่ว่าเมื่อลูกมีสำนึกที่เป็นร่าง ลูกก็จะจดจำความสัมพันธ์ทางร่างทั้งหมดของลูก ลูกเคยพูดว่า: ของฉันคือผู้เดียวเท่านั้นและไม่มีใครอื่น บาบ่าฉันจะอุทิศตนเองต่อท่าน นี่คือนั่น นั่นนั้นจงจดจำผู้เดียวเท่านั้น ลูกสามารถใช้สายตามองดูใครก็ตาม ลูกสามารถเดินทางท่องเที่ยวไปรอบๆ ได้ แต่ลูกดวงวิญญาณต้องจดจำพ่อเท่านั้น ลูกต้องทำมาหาเลี้ยงชีพของลูกด้วยเช่นกัน แต่ให้มือของลูกทำงานไปและให้หัวใจของลูกคงอยู่ในการจดจำระลึกถึงบาบ่า ลูกดวงวิญญาณต้องจดจำผู้เป็นที่รัก เมื่อลูกเริ่มจะรักเพื่อนลูกก็จดจำเธอตลอดเวลา จากนั้นลูกจะเห็นว่ามันยากมากที่จะทำลายเชือกนั้น (ของความผูกพันยึดมั่น) จากนั้นลูกก็ถาม: บาบ่านี่คืออะไร? โอ้! แต่ทำไมลูกถึงทำให้ตนเองติดกับอยู่ในรูปและนามของใครบางคน? แรกสุด ลูกกลับมามีสำนึกที่เป็นร่าง หลังจากนั้นบัญญัติกรรมที่ผ่านมามีในอดีตของลูกจะหลอกลวงลูก พ่อพูดว่า: ห้ามปล่อยให้สติปัญญาของลูกถูกดึงเข้าไปหาสิ่งใดก็ตามที่ลูกมองเห็นด้วยตา เก็บไว้ในสติปัญญาของลูกว่าชีพบาบากำลังสอนลูก แม้ในขณะที่กำลังนั่งอยู่ที่นั่น มีลูกมากมายที่ไม่สามารถคงอยู่ในการจดจำระลึกถึงได้ ดังนั้น ตรวจสอบตนเองเพื่อที่จะดูว่าลูกจดจำชีพบาบามากแค่ไหน มิฉะนั้นชาร์ทของลูกจะเสีย พระเจ้าพูดว่า: ลูกๆ ที่แสนหวาน จดจำพ่อ! จดบันทึกสิ่งนั้น นั่งอยู่ในการจดจำระลึกถึงเมื่อใดก็ตามที่ลูกต้องการ กินอาหารของลูก ออกไปเดินเล่น แล้วมานั่งอยู่ในการจดจำระลึกถึงเป็นเวลา 10 ถึง 15 นาที ที่นี่ลูกไม่มีธุรกิจทางโลกใดๆ ที่ต้องทำ ทั้งที่เป็นเช่นนั้นลูกบางคนยังคงทำให้สติปัญญาของตนจดจำงานหรือธุรกิจที่ลูกทิ้งไว้ข้างหลัง จดหมายปลายทางนั้นสูงมาก เหตุนี้เองบาบ่าพูดว่า: จงตรวจสอบตนเอง! ตอนนี้เป็นเวลาที่มีคุณค่าที่สุดของลูก ลูกได้สูญเสียเวลาไปอย่างมากในหนทางของความเลื่อมใสศรัทธา วันแล้ววันเล่าลูกยังคงตกต่ำลงมาเรื่อยๆ เมื่อใครบางคนมีนิมิตของกฤษณะ เขาจะมีความสุขมาก แต่เขาก็ไม่ได้มาซึ่งสิ่งใด เพียงครั้งเดียวนี้เท่านั้นที่ลูกสามารถได้รับมรดกของลูกจากพ่อ พ่อพูดว่า: ขณะนี้คงอยู่ในการจดจำระลึกถึงพ่อแล้วบาบ่าของหลายชาติเกิดของลูกก็จะได้รับการปลดปล่อย มีเพียงลูกที่อยู่ในการจดจำระลึกถึงเท่านั้นที่บาบ่าของพวกเขาสามารถได้รับการปลดปล่อย และกลับมาอยู่เหนือบ่วงกรรมและได้รับหนังสือเดินทาง (passport) ไปสวรรค์ มิฉะนั้นจะต้องมีประสบการณ์ของการถูกลงโทษอย่างมาก บาบ่าแนะนำลูกเพิ่มเติมว่า: จงเก็บรูปภาพของลูกเอง (ไว้ในกระเป๋) อาจที่นั่นอยู่บนบัลลังก์ที่สวมมงกุฎ และลูกจะสามารถจดจำได้ว่าลูกจะเปลี่ยนจากสิ่งที่ลูกเป็นอยู่ให้เป็นเช่นนั้นได้อย่างไร ยิ่งลูกมองดูรูปภาพนั้นมากเท่าไร ลูกก็จะยิ่งมีการจดจำระลึกถึงได้มากเท่านั้น แล้วลูกจะกลับมาผูกพันกับสิ่งนั้น: ขณะนี้ฉันกำลังกลายเป็นนารายณ์จากมนุษย์ธรรมดา เมื่อลูกมองดูรูปภาพลูกจะมีประสบการณ์ของความสุขอย่างมาก และจดจำชีพบาบ่าด้วยเช่นกัน ทุกสิ่งเหล่านี้เป็นวิธีที่จะทำความเพียรพยายามถามใครบางคนว่าเกิดอะไรขึ้นกับพวกเขาด้วยการฟังเรื่องราวของนารายณ์ที่แท้จริง บาบ่าของเรากำลังเล่าเรื่องราวของนารายณ์ที่แท้จริงแก่เรา ต้องมีการคำนวณของ 84 ชาติเกิดที่ลูกใช้ด้วยเช่นกัน ไม่ใช่ทุกคนจะใช้ 84 ชาติเกิด โลกภายนอกไม่มีใครอื่นได้รู้สิ่งนี้เลย พวกเขาเพียงแค่พูดถึงสิ่งเหล่านี้ นั่นเรียกว่าทฤษฎี ที่นี่ของลูกคือเป็นจริงในทางปฏิบัติ

หนังสือทางศาสนาฯลฯ จะถูกสร้างขึ้นในหนทางของความเลื่อมใสศรัทธาในสิ่งใดก็ตามที่เกิดขึ้นในทางปฏิบัติเวลานี้ ลูกกลายเป็นผู้วางกักรแห่งการตระหนักรู้ในตนเอง และแล้วก็ไปสู่ดินแดนของวิษณุ นี่คือนี่สิ่งใหม่ นี่คือนี่อาณาจักรของราวันดินแดนของความหลอกลวง หลังจากนั้นจะมีอาณาจักรของรามดินแดนแห่งสัจจะ สิ่งนี้แสดงให้เห็นอย่างชัดเจนมากในภาพของลูก ขณะนี้เป็นจุดจบของโลกเก่านี้ การทำลายล้างเกิดขึ้นเมื่อ 5,000 ปีที่แล้วเช่นกัน นักวิทยาศาสตร์ที่กำลังทำสิ่งเช่นนั้นต้องคิดว่ามีใครบางคนกำลังดลใจให้พวกเขาทำสิ่งทั้งหมดนั้น พวกเขาเข้าใจอย่างชัดเจนว่าพวกเขาจะทำลายทุกสิ่งโดยการสร้างสิ่งเหล่านั้น อย่างไรก็ตาม ทุกสิ่งอยู่เหนือการควบคุมของพวกเขา เพราะว่าพวกเขามีความกลัว พวกเขาเชื่อว่าสามารถส่งระเบิดไปที่ไหนสักแห่งและทำลายทุกสิ่งในขณะที่พวกเขานั่งอยู่ที่บ้าน จะไม่มีความจำเป็นสำหรับเครื่องบินหรือน้ำมึนฯลฯ การทำลายล้างต้องเกิดขึ้นอย่างแน่นอน โลกใหม่คือยุคทอง สวรรค์คงอยู่เมื่อ 3,000 ปีก่อนคริสตกาล ขณะนี้สวรรค์กำลังมีการก่อตั้งขึ้นอีกครั้ง เมื่อลูกก้าวหน้าต่อไป ทุกคนจะเข้าใจสิ่งนี้ ลูกรู้ว่าการก่อตั้งต้องเกิดขึ้นอย่างแน่นอน ไม่มีความสงสัยเกี่ยวกับสิ่งนี้แม้แต่หยด ละครนี้ดำเนินต่อไปเหมือนที่เคยเป็นในวงจรก่อนหน้านี้ ละครดลใจลูกให้ทำความเพียรพยายามอย่างแน่อน ไม่ใช่ว่าจะอะไรจะเกิดขึ้นในละครก็จะเกิดขึ้น บางคนถามว่า: ความเพียรพยายามยิ่งใหญ่มากกว่าหรือรางวัลยิ่งใหญ่มากกว่า? ความเพียรพยายามยิ่งใหญ่มากกว่าเพราะรางวัลของลูกเป็นผลของความเพียรพยายามที่ลูกทำ ไม่มีใครสามารถคงอยู่ที่นั่นได้โดยไม่ทำความเพียรพยายาม ลูกกำลังทำความเพียรพยายามใช้ไหม? ลูกๆ มาที่นี้จากทุกหนแห่งและยังคงทำความเพียรพยายามต่อไป พวกเขาพูดว่า: บาบานั้นลืมหาน โอ้! แต่ชีพบาบอบอกให้ลูกจดจำท่าน! ท่านพูดสิ่งนี้กับใคร? ท่านพูดสิ่งนี้กับลูกดวงวิญญาณ พ่อพูดกับดวงวิญญาณเท่านั้น ชีพบาบาเท่านั้นคือผู้ชำระให้บริสุทธิ์ ลูกดวงวิญญาณรับฟังท่าน ลูกๆ ต้องมีศรัทธาอย่างแรงกล้าว่าพ่อที่ไร้ขีดจำกัดกำลังทำให้ลูกกลายเป็นนายของโลก ท่านคือพ่อที่สูงที่สุดเหนือสิ่งใด พ่อที่น่ายกย่องที่สุด ลูกเคยจดจำท่านในหนทางของความเลื่อมใสศรัทธา มีการจดจำว่า: “วิธีการและหนทางของท่านนั้นพิเศษสุด” ดังนั้นท่านต้องให้คำแนะนำแก่ลูกอย่างแน่อน ขณะนี้อยู่ในสติปัญญาของลูกว่ามนุษย์มากมายเหล่านี้ทั้งหมดต้องกลับบ้าน คิดดูว่ามีดวงวิญญาณมากมายเพียงใด มีต้นไม้เฝ้าพันธุ์ของพวกเขทั้งหมด ดวงวิญญาณทั้งหมดจะไปนั่งอยู่ที่นั่นตามลำดับกันไป เมื่อมีการโยกย้ายขึ้นเรียนในปีถัดไป นักเรียนทุกคนก็จะนั่งตามลำดับกัน ลูกก็กลับไปตามลำดับเช่นกัน จุดที่สุดแสนเล็ก(ดวงวิญญาณ)ทั้งหมดจะกลับไปตามลำดับกัน และแล้วก็มาและเล่นบทบาทของพวกเขาตามลำดับกัน นี่คือนี่ลูกประจำของรูตรา พ่อพูดว่า: ลูกประจำของดวงวิญญาณหลายพันล้านคือลูกประจำของพ่อ พ่อผู้เป็นดอกไม้ที่อยู่ข้างบน และคนอื่น ๆ ลงมาที่นี้เพื่อที่จะเล่นบทบาทของพวกเขา ละครนี้ลูกกำหนดไว้แล้ว มีการกล่าวว่า: ละครนี้ลูกกำหนดไว้แล้วล่วงหน้า ลูกเข้าใจว่าละครนี้ดำเนินต่อไปอย่างไร บอกทุกคนว่า: จงพิจารณาว่าตนเองเป็นดวงวิญญาณและจดจำพ่อเพื่อที่บาปของลูกจะได้รับการปลดปล่อยและลูกจะสามารถกลับบ้านได้ สิ่งนี้ใช้ความเพียรพยายาม! เป็นหน้าที่ของลูกที่จะแสดงหนทางนี้แก่ทุกคน ลูกไม่ได้ติดกับอยู่ในผู้ที่มีร่างกาย พ่อพูดว่า: จดจำพ่อแล้วบาปของลูกจะถูกเผา ทำตามคำแนะนำที่พ่อให้ไว้ ไม่มีอะไรที่จะถามเกี่ยวกับสิ่งนี้ ไม่ว่าอย่างไรลูกจะต้องจดจำระลึกถึงพ่ออย่างแน่อน บาบามีความเมตตาอะไรในสิ่งนี้? ลูกต้องจดจำบาบา เพราะว่าลูกต้องประกาศสิทธิในมรดกของลูก พ่อคือผู้สร้างสวรรค์ ดังนั้น ลูกจะได้รับมรดกแห่งสวรรค์ของลูกอย่างแน่อน ขณะนี้ลูกเข้าใจแล้วว่าต้นไม้เก่าแล้ว ดังนั้นลูกจึงมีการวางแผนกับโลกเก่านี้ สิ่งนี้เรียกว่าการวางแผนที่ไม่มีขีดจำกัด หรือโยคีมีการวางแผนที่มีขีดจำกัด พวกเขาไม่สามารถสอนการวางแผนที่ไร้ขีดจำกัดแก่ลูกได้ ผู้ที่มีการวางแผนที่มีขีดจำกัดจะสามารถสอนการวางแผนที่ไร้ขีดจำกัดแก่ผู้อื่นได้อย่างไร? เวลานี้พ่อพูดว่า: โอ้ ลูกๆ ที่จากหายไปนานและเวลานี้ได้พบพานอีกครั้ง ลูกๆ ตอบว่า: ท่านก็เป็นพ่อของเราที่จากหาย ไปนานและเวลานี้ได้พบพานอีกครั้งเช่นกัน เป็นเวลา 63 ชาตเกิดที่ลูกได้จดจำพ่อ: เราเป็นของพ่อผู้เดียวและไม่เป็นของใครอื่น! อัจชะ

ถึงลูกๆ ที่สุดแสนหวาน ผู้เป็นที่รักยิ่ง ที่จากหายไปนาน เวลานี้ได้พบพานอีกครั้ง รัก ระลึกถึง และสวัสดีตอนเช้า จากแม่ พ่อ บัพดาตา พ่อทางจิตพูดนมัสตกับลูกๆ ทางจิต

สาระสำหรับการสร้างสมเพื่อการเป็นตัวของตัวเอง คุณธรรม และการจดจำระลึกถึง:

1. เพื่อประกาศสิทธิในหนังสือเดินทางไปสวรรค์ของลูก ปลดปล่อยบาปของลูกด้วยการจดจำระลึกถึงพ่อ และทำให้สภาพของลูกอยู่เหนือบ่วงกรรม ทำความเพียรพยายามที่จะทำให้ตนเองรอดพ้นจากการถูกลงโทษ
2. กลับมามีความรู้ และแสดงให้เห็นหนทางกลับบ้าน กลายเป็นประชากรที่มีชีวิต ให้มีดินแดนแห่งการหลุดพ้นในดวงตาข้างหนึ่ง และดินแดนแห่งการหลุดพ้นในชีวิตในดวงตาอีกข้างหนึ่ง ลืมดินแดนแห่งความทุกข์นี้

พร: ขอให้ลูกเป็นมีความคิดที่บริสุทธิ์และความคิดที่เป็นบวกต่อผู้อื่นและให้ความเอาใจใส่กับพวกเขาด้วยความตั้งใจที่จะยกระดับ ดวงวิญญาณแต่ละดวง

การมีความรู้สึกที่สูงส่งสำหรับแต่ละดวงวิญญาณนั้นคือการมีความรู้สึกที่จะยกระดับแต่ละดวงวิญญาณและการทำให้ดวงวิญญาณก้าวไปข้างหน้าหมายถึงการเป็นคนที่มีความคิดในเชิงบวกที่บริสุทธิ์สำหรับทุกคน ด้วยทัศนคติที่บริสุทธิ์ของลูกและด้วยสภาพของการเป็นคนที่มีความปรารถนาดีจึงเปลี่ยนแปลงข้อบกพร่องของผู้อื่น พิจารณาความอ่อนแอหรือข้อบกพร่องของผู้อื่นว่าเป็นของลูกเองแทนที่จะพูดถึงเรื่องนี้และกระจายออกไป การยอมรับปรับตัวและการเปลี่ยนแปลงสิ่งเหล่านี้คือการมีความเอาใจใส่ การทำให้เรื่องใหญ่ให้เป็นเรื่องเล็ก การทำให้ดวงวิญญาณที่ท้อแท้กลับมามีพลังและไม่ได้รับการแต่งตั้งสืบจากมิตรของพวกเขา แต่การทำให้พวกเขามีความจริงจังและความกระตือรือร้นอยู่เสมอคือการเอาใจใส่ เพียงผู้ให้ความเอาใจใส่เช่นนั้นคือผู้ที่มีความคิดที่บริสุทธิ์และเป็นบวกต่อผู้อื่น

คติพจน์: ธรรมชาติเก่าและสันสกฤตเก่าจะสิ้น โศคที่ได้รับผ่านการสละละทิ้ง และแล้วจงสละละทิ้งแม้กระทั่งสิ่งเหล่านี้

*** โอม ขานติ ***

สัญญาณที่ละเอียดอ่อน: ฝึกฝนการอยู่ในสภาพสำนึกเป็นดวงวิญญาณ อยู่อย่างสำรวจตน